

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

12. LEDNA 2025

Z obsahu:

**Modleme se svobodně
jako Boží děti,
nikoli jako otroci**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 6. listopadu 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

**Blahoslavený
Odorik z Pordenone**

Libor Rösner
- strana 4 -

**„Existují jenom dvě cesty -
do Říma a k ateismu“**

sv. John H. Newman
- strana 7 -

**Modlitby sv. kardinála
J. H. Newmana**

- strana 9 -

Chléb svatě Zity (4)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

**Nový český velvyslanec
u Svatého stolce
byl přijat papežem**

- strana 13 -

**Cena Augustina Bey
pro rok 2025
byla udělena kardinálu
Dominiku Dukovi**

- strana 13 -

Juan Fernández Navarrete (1526-1579): Křest Páně

„Existují jenom dvě cesty – do Říma a k ateismu“

(sv. John H. Newman)

Svatý kardinál John Henry Newman je jedním z nejslavnějších konvertitů v dějinách katolické církve.

Byl intelektuálem a duchovním geniem, zároveň i člověkem hluboké pokorné víry.

Jeho filosofické a teologické texty patří k nejcennějším pokladům lidstva.

John Henry Newman se narodil 24. února 1801 v Londýně. Jeho otec pracoval jako bankéř a matka pocházela z francouzské protestantské rodiny, která emigrovala do Anglie. John Henry byl nejstarším z šesti dětí – měl dva bratry a tři sestry. Od matky a babičky se děti učily prostému a důvěrnému vztahu s Bohem.

Krise víry a první obrácení

Newman oplýval mimořádnými schopnostmi a otec jej vychovával v duchu liberálního anglikanismu. Ve 14 letech se mu dostaly do rukou knihy zpochybňující věrohodnost Pisma svatého, pranýřující církev a popírající existenci zázraků a nesmrtelnost duše. Tyto protikřesťanské spisy zapříčinily, že náctiletý John Henry přestal věřit v Boha. Na podzim roku 1816 však v chlapcově životě došlo k radikální změně. Setkal se s výtečným anglikánským kazatelem, jenž mu dal na přečtení knihy dobré. Newman překonal krizi víry a uvěřil, že existuje věčný život. Nabyl jistotu existence transcendentálního Boha, který hovoří skrze lidské svědomí a kterému záleží na spáse člověka. Žel, tím, jak četl protikatolické knihy protestantských autorů, nabyl John Henry rovněž přesvědčení, že papež je antikristem a katolická církev je demoralizovaným spolkem tonoucím v pověrách.

Po svém obrácení složil tehdy patnáctiletý Newman soukromý slib zachovávaní celibátu; začal často přistupovat k anglikánské obdobe svatého přijímání, denně se modlil, pěstoval v sobě vědomí přítomnosti Boha, rozjímal biblické texty, ovládal své pocity a svůj temperament a bez přestání se vítězně utkával s pýchou, marnivostí a sexuálními pokušeními.

Mít v nenávisti hřích

Během svého dospívání zakoušel Newman velmi silná pokušení, s nimiž se rozhodně vypořádával. Napsal: „*Lidé ve světě,*

tělesní a nevěřící, jsou přesvědčeni, že pokušení, jež zakoušejí, a hříchy, jimž podléhají, patří k jejich přirozenosti – proto jimi nejsou vinni. Tímto způsobem zpochybňují existenci hříchu, který je největším neštěstím každého člověka. Nelze jít po cestě víry do plnosti štěstí v nebi, pokud se na mém začátku této cesty nezačne nenávidět hřích.“ Proto se Newman modlil těmito slovy: „*Stvořil jsi nás, Bože, abys nás učinil šťastnými. Naše štěstí závisí na poslušnosti Tobě. My jsme však hledali štěstí na svých vlastních cestách – opustili jsme Tě. Ó můj Bože, jak Ti splácíme, jak já Ti splácím, když hřešíme! Jak strašný nevděk! Jaký bude trest za to, že odvrhnuji své štěstí a volím si peklo místo nebe! Víím, řekneš: »Ať si dělá, co chce! Hledá ztracení a záhubu, tak*

Kanonizační portrét J. H. Newmana

ať ji najde! Pohrdá milostmi, které mu předkládám, tak ať se mu stanou prokletím!« Ty, Bože můj, máš na mne právo, jsem celý Tvůj. Jsem jen Tvým vlastnictvím a dílem, mou jedinou povinností je Tobě sloužit. Vyznávám, Bože můj, že na to často zapomínám. Nejčastěji jedním tak, jako bych byl sám svým pánem a vzpouzím se Ti. Dělal jsem, co se mi zlíbilo, a neptal jsem se, co se líbí Tobě. Zatvrzelost a necitelnost mého srdce jsou tak značné, že vůbec necítím, jak velikým zlem to je. Nechápu, jak hrozný je hřích – nemám ho v nenávisti a neděším se ho tak, jak bych měl. Nenaplňuje mě odpočinkem, neštítím se ho, neodvracím se od zla pobouřeně, protože Tě uráží, mnohem spíše si s ním pohrávám, a pokud se varuji spáchat těžký hřích, ty lehké páchám bez většího odporování jim. Ó můj Bože, jak nesmírný, jak hrozný je rozdíl mezi tím, čím jsem, a tím, čím bych být měl!“

Newman se modlil o schopnost nenávidět hřích; denně podstupoval obtížnost kráčet cestou, která ho vedla na vrchol čisté lásky a svatosti.

John Henry byl poslušný hlasu svědomí, jež pro něj bylo hlasem samotného Boha. Napsal: „*Stejně jako nám základní vědomosti o světě zprostředkovávají naše smysly, tak nám veškeré počáteční vědomosti o Pánu toho světa a našem Bohu zprostředkovává naše svědomí (...)* skrze ustavičně se opakující morální pády, v jejichž případech působí svědomí tak, že nám obratem tlumočí příkaz našeho Pána, čímž dostáváme ustavičně nový důkaz o existenci suverénního Vládce, od něhož pocházejí ony jednotlivé soudy a rozkazy, jež prožíváme ve svém svědomí.“

Touha po pravdě

Newman byl při hledání pravdy nekompromisní. Napsal: „*Celým srdcem toužím po pravdě a přijmu ji, ať ji naleznu kdekoliv.*“ V roce 1817 začal mládenec studovat na univerzitě v Oxfordu. První čtyři roky studoval literaturu, matematiku

a práva, posléze i anglikánskou teologii. Díky svým vynikajícím schopnostem byl v roce 1822 nominován na post profesora teologie na Oriel College. Dne 29. května 1825 byl o slavnosti Soslání Ducha Svatého vysvěcen na kněze v anglikánské církvi. Tři roky nato zemřela ve svých 19 letech jeho milovaná sestra Marie. Jednalo se o jednu z nejbolestivějších zkušeností mladého Newmana. Mariina smrt ho utvrdila ve vědomí křehkosti lidského života na zemi a poukázala na perspektivy věčnosti. Pochopil, že mnohem důležitější než dokonalost intelektuální, je dokonalost v morální a duchovní rovině, neboli svatost.

V roce 1832 se John Henry vypravil na dlouhou cestu – plánoval navštívit Španělsko, Gibraltar, Alžírsko, Maltu, Sicílii, Neapol a Řím. Do Věčného města dorazil 2. března 1833. Pohled na římské chrámy, na všechno to bohatství umění a architektury srazil Newmana na kolena. Na zpáteční cestě, během přestávky v uhrančivě krásném přístavu Bonifacio, napsal Newman báseň *The Pillar of the Cloud* (Oblačný sloup), jež se stala všeobecně zpívaným církevním hymnem *Lead, kindly Light* (Veď mě, Světlo). Autor v ní vyjádřil křehkost svého bytí a naprostou odevzanost do rukou milosrdného Boha. Tyto prožitky způsobily, že Newman zatoužil celým srdcem dosáhnout svatosti. Psal: „*Pokud Boha nemilujeme, je to kvůli tomu, že jsme ho milovat nezatoužili, nikdy jsme se o to nepokusili a nikdy jsme se nedomodlili o to, abychom ho milovali. Nenosili jsme denně ve své duši tuto myšlenku a touhu, neměli jsme ho stále před očima v obyčejných událostech všedního dne. Jde o touhu po poznání našeho Stvořitele a o vzepětí srdce po sloužení mu, což předchází obrácení.*“

Sloup a opora pravdy

Několik dní po návratu z Říma – v červenci roku 1833 – inicioval Newman společně s Johnem Keblem, Edwardem Puseyem a Richardem Froudem vznik hnutí obnovy anglikánské církve. Šlo o tzv. oxfordské hnutí a John Henry byl jeho neoficiálním lídrem. Jedním z hlavních cílů tohoto hnutí bylo zajistit anglikánské církvi nezávislost na státní moci a bojovat proti liberalismu, který podkopával základy křesťanské víry, jelikož zpochyb-

Studiem spisů církevních otců došel Newman k závěru, že poklad víry zůstal zachován nedotčený pouze v katolické církvi

ňoval existenci objektivní zjevené pravdy. Doktrína anglikánské církve je představena v oficiálním schématu *Tricet devět článků*, redigovaných na počátku vlády královny Alžběty I. Oxfordské hnutí usilovalo o obrodu anglikanismu a jeho návrat ke katolickým kořenům. Ve snaze ukázat katolickou tvář anglikánské církve publikoval Newman v únoru roku 1841 v britském deníku *The Times* „Tract 90“ – „Traktát 90“, v němž dokazoval, že *Tricet devět článků* není v rozporu s katolickým učením.

Poté, co „Traktát 90“ vyšel tiskem, započala celá série konverzí ke katolicismu. Vedení univerzity v Oxfordu „Traktát 90“ rezolutně odsoudilo a označilo Newmana za nectného člověka, který se domnívá, že *Tricet devět článků* lze sladit s „římskokatolickými bludy“. Newmanovy vývody byly ostře odsouzeny v pastýřských listech oxfordskými i jinými anglikánskými biskupy. Stal se terčem masového očerňování a systematické diskreditace ze strany anglikánského duchovenstva a univerzitních liberálů.

Při odhalování pravdy bylo pro Newmana rozhodující studium historie počátku církve a spisů církevních otců. Uvědomil si, že existuje nápadná podobnost mezi atmosférou, v jaké se v prvních staletích křesťanství rodila hereze arianismu, a liberalismem v anglikánské církvi. Při objevení pravdy o církvi v raných do-

bách křesťanství Newman napsal: „*Stále mě pronásledovala myšlenka, že musí být něco mnohem většího, než je naše státní anglikánská církev, a že to »něco mnohem většího« je v prvních staletích založená katolická apoštolská církev.*“

John Henry získal morální jistotu, že anglikánská církev se nachází ve schizmatu a že římskokatolická církev je církvi apoštolskou. Svědomí mu zřetelně napovídalo, že jeho místo je v římskokatolické církvi a že jedině tam může být spasen. Ruku v ruce s tím prožíval obavy. Zdolal je však trpělivým čekáním, intenzivní modlitbou, pokáním a studiem. Během postního období praktikoval přísný půst a abstinenci. Ve středy a pátky nepožil až do 18. hodiny žádný pokrm a nečetl noviny. V těžké době dostal spoustu dopisů od svých přátel, kteří ho varovali před „strašlivými“ důsledky, jež s sebou pone- se vstup do katolické církve.

Newman rovněž přestal přednášet na univerzitě. Ve své farnosti v Littlemore se odebral do ústraní, aby v něm vedl život ne nepodobný tomu mnišskému. Šest let tam dozrával k rozhodnutí vstoupit do společenství katolické církve. Toto údobí duchovních bojů popsal v knize *Apologia pro Vita Sua*. V září roku 1843 proslvil v Littlemore své poslední kázání v anglikánské církvi. Její opuštění se snoubilo s Newmanovým rozhodnutím dát vale univerzitnímu prostředí

v Oxfordu, o němž napsal: „Ze všech lidských skutečností je mému srdci nejbližší Oxford.“ Rozloučení s univerzitou Johna Henryho zasáhlo neobyčejně bolestně.

Koncem roku 1844 začal Newman pracovat na filosofické rozpravě o teorii rozvoje křesťanské doktríny. Jak pronikal hlouběji do učení církevních otců, došel ke skálopevnému přesvědčení, že církev od nejranějších dob setrvává v neporušené formě pouze v katolické církvi. Boží poklad víry se v celistvosti uchoval pouze v římskokatolické církvi. „*Studium sporů v rané církvi ve mně dozrálo přesvědčení, že to my, anglikáni, jsme heretici,*“ vyznal.

Newman, největší anglikánský teolog, rezignoval na akademickou kariéru, dobře placené postavení profesora a faráře, aby se stal členem katolické církve, která byla od dob Jindřicha VIII. bezohledně pronásledována. V 19. století byli katolíci v Anglii stále ještě občany druhé kategorie. Newmanovo rozhodnutí o vstupu do katolické církve pro něj tudíž znamenalo počítat s citelnými důsledky: ztrátou prostředků obživy, místa bydliště, přátel a prestiže.

Dne 8. října 1845 padl John Henry Newman na kolena před katolickým knězem – italským pasionistou bl. Dominikem Barberim – a požádal ho o požehnání, zpověď a přijetí do katolické církve. Během několika příštích let následovalo Newmanův příklad několik set významných univerzitních profesorů. Rezignovali na akademickou kariéru, profesorské příspěvky, teplá místečka na farách. Newmanova konverze hluboce otřásla

Anglii i světem. Do katolické církve kráčelo v jeho stopách několik set anglikánských duchovních a vlivných představitelů veřejného života a po vydání knihy *O vývoji křesťanského učení* šly jejich počty řádově do tisíců.

Konvertita Newman ve svých plamených kázáních a spisech zdůrazňoval, že církev je „*sloup a opora pravdy*“ (1 Tim 3,15) a že cesta k poznání Krista vede skrze živou katolickou církev, která je církví Kristovou a dědičkou prvotní církve. Newman chápal církev jako společenství, v němž žije, působí a učí Kristus. Věděl, že jako člen tohoto společenství musí své svědomí, svůj rozum a své pocity podřídit vedení a učení Ježíše Krista. Ani rozum, ani pocity nejsou posledním rozhodčím, ale je to autorita Krista Ježíše, přítomného a učícího v církvi.

Takto Newman vysvětloval pravdu o neomylnosti církve a papeže: „*Evangelia jsou skutečným poselstvím z nebe, která jsou strážena a uchována ve společenství katolické církve.*“ Toto zjevené poselství bylo svěřeno církvi a „*církev je neomylná v tom, co se týká svěřeného jí poselství; co jiného se rozumí neomylností v učení než to, že učitel je ve svém učení zajištěn před omylem? (...) Jestliže je papež neomylný, je tomu tak pouze proto, že stojí v čele církve, která je neomylná.*“

„Od té doby, co jsem se stal katolíkem“

„*Od té doby, co jsem se stal katolíkem,*“ napsal Newman, „*zakoušel jsem dokonaly pokoj a neutuchající vnitřní ticho, a to bez*

MODLITBY SV. KARDINÁLA J. H. NEWMANA

Můj velký Bože, Ty vše znáš a vše víš, neboť jsi všechno stvořil... Ty tak dobře znáš myšlenky a záměry každé jednotlivé duše, jako by v celém Tvém stvoření byla právě jen tato jedna duše. Znáš mě skrz naskrz. Tvůj pohled obsáhne celou přítomnost, minulost i budoucnost jako jeden celek. Ty víš, jaký bude můj konec; Ty již víš, jaká bude hodina mé smrti a jaký bude můj soud. Jak hrozná je představa, že jednou stanu před svým Soudcem! Ó, rozmnož ve mně vážnost náboženského života, o kterou usiluji a po které toužím. Nauč mě stále více Tě milovat, pak budu žít v pokoji a nebudu před Tebou pociťovat strach.

* * *

Pane, jsi svatý ve všech svých dílech. Hřích ve světě nepochází od Tebe – pochází od nepřítelů, pochází ode mne samého a z toho všeho, co je moje. Mne i všech lidí se týká tato hanba, poněvadž místo toho, abychom tíhli k dobru, poddali jsme se zlu. (...) Ty mě k sobě pozveš, až umřu, a budeš mým Soudcem. „Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím.“ (Iz 6,5) Tvůj kříž, ó Pane, překlenuje propast dělící mě od Tebe. Hovoří o mé nehodnosti a o Tvém nepopsatelném odporu ke hříchu. Nauč mne, ó můj milovaný Pane a Spasiteli, abych chápal hluboký význam Tvého kříže a abych skrze Tvůj svatý kříž nejen pochopil, jak mě od Tebe hřích vzdaluje, ale abych dosáhl smíření s Tebou!

Iničiátoři oxfordského hnutí: John Keble, John H. Newman a Edward Bouverie Pusey

sebenepatrnějších pochybností... Nebyl jsem horlivější než předtím, avšak přišlo mi, že po divoké plavbě jsem vplul do poklidného přístavu a že štěstí, jaké jsem kvůli tomu pocítil, trvá nepřetržitě až dodnes.“

Po svém vstupu do katolické církve trpěl John Henry kvůli neporozumění, nepřátelství, úskokům a obviněním z pokrytectví. Snášel to vše mlčky jako Kristus před Pilátem a reagoval výhradně tehdy, když se obvinění týkala zpochybnění jeho věrnosti a oddanosti katolické církvi. Nepřestal nicméně milovat ty, kteří se od něj po jeho obrácení odvrátili.

V únoru roku 1846 se Newman vypravil do Říma. Vstoupil do koleje De Propaganda Fide, aby zde zahájil studia teologie a připravil se na přijetí svátosti kněžství.

Po jejím přijetí pojednal takto o Eucharistii: „*Nic mě nenaplníuje takovým potěšením a takovou radostí jako mše svatá. Mohl bych se jí účastnit donekonečna a nikdy se na ní nebudu nudit. Je to nejvznešenější možná činnost, jaká na světě může být. Odvěký přichází na oltář jako ten, který byl v těle a krvi, před kterým se sklánějí andělé a třesou se ďáblové. Kristus ustanovil nepřestávající zázrak svého Těla a Krve pod viditelnými znameními (...). A svým kněžím dal moc konání toho, co On vykonal. Dal se do rukou hříšníkům. Slabý, omezený a zaostalý hříšný člověk skrze moc udělenou mu v rámci jeho kněžské autority přivádí Nejvyššího na zem, uschovává ho v těsném svatostánku a podává hříšnému lidu... Je nabílední, bratři moji, že když vyznáváme Boha pouze jako Všemocného, máme pouze poloviční povědomí o něm. Jestli ho chceme poznat plně, musíme ho poznat v Eucharistii jako toho, kdo se jmenuje »Bůh s námi« a »Ježíš« (Bůh je spása).“*

Svatý otec Pius IX. Newmana pověřil, aby na území Anglie zakládal oratoře sv. Filipa Neriho. Newman byl jmenován představeným první fundace – v Birminghamu. Tam též od roku 1848 působil – psal články, knihy, pracoval v pastorační práci mezi irskými dělníky, vydával časopis *Rambler* (tj. *Poutník*) pro katolickou inteligenci. Newmanovy myšlenky předběhly jeho dobu a byly přípravou na I. i II. vatikánský koncil. Zakrátko založil druhou oratoř – v Londýně. Na prosbu papeže a irského episkopátu shromáždil skupinu znamenitých profesorů a v roce 1854 založil Katolickou univerzitu v Dublinu. Až do roku 1858 pak stál v jejím čele co by rektor.

Newman byl přesvědčen o tom, že každý člověk, který upřímně hledá pravdu, nakonec vstoupí do katolické církve. Domníval se, že „*v opravdové filosofii není nic polovičatého mezi katolicismem a ateismem a že konzistentní myšlení se musí vyslovit buď pro jedno, anebo pro druhé*“. Mezi těmito dvěma póly stojí protestantismus. Newman nabídl jasnou rozlišovací zásadu: „*Existují jenom dvě cesty – do Říma a k ateismu. Anglikanismus je zastávkou uprostřed cesty jedním směrem, liberalismus totéž směrem druhým*.“

Období mezi léty 1864–1874 bylo pro Newmana co do publikování v oblasti teologie tím nejplodnějším. Jeho četné

V přístavu Bonifacio napsal Newman báseň The Pillar of the Cloud

články, knihy a básně se proslavily na celém světě.

Papež Lev XIII. v roce 1879 jako výraz uznání Newmanova přínosu v oblasti rozvoje teologického myšlení povolal Johna Henryho do kolegia kardinálů katolické církve. Na svůj kardinálský erb si P. Newman umístil motto: „*Cor ad cor loquitur*“, tj. „*Srdce hovoří k srdci*“.

Kardinál John Henry Newman byl během proslovování svých kázání obdařen nadpřirozeným darem přivádění lidských srdcí k Bohu. Byl géniem s málokdy vídanou výřečností a zbožností. Nejvíce mu na srdci leželo povzbuzovat lidi k živé víře a poslušnosti vůči Bohu. Hledajícím pravdu radil: „*Musíte se nastavit tak, abyste byli připraveni odevzdat se zcela do rukou Bohu, jenž vás přivede k dokonalé poslušnosti*.“

Kardinál varoval zkroušené hříšníky před netrpělivostí, aby si neordinovali přílišné množství modliteb a kajících skut-

Lev XIII. v roce 1879 jako výraz uznání Newmanova přínosu v oblasti rozvoje teologického myšlení povolal Johna Henryho do kolegia kardinálů katolické církve

ků. Radil jim začínat s malými pokoleními a nechat se vést zpovědníkem.

Kardinál Newman vysvětloval čerstvě obráceným, že je na cestě víry očekávají zkoušky: „*Budu podrobován zkouškám, můj rozum bude podrobován zkouškám, poněvadž budu muset věřit; mé pocity budou podrobovány zkouškám, poněvadž budu muset být poslušný Bohu, místo abych si poradil sám; mé tělo bude podrobováno zkouškám, protože si je budu muset podřídít. (...) Netrap se a pokračuj. »Nebe není pro zbabělce,« říkával svatý Filip Neri. Vzávej Spasitele lidstva – On tě vyslyší. On vyléčí všechny tvé rány, které jsi utřil v jeho službě.*“

Kardinál John Henry Newman zemřel 11. srpna 1890. Před smrtí prosil, aby na jeho náhrobku byla tato slova: „*Ex umbri et imaginibus in Veritatem*“, tj. „*Ze stínů a obrazů k Pravdě*“. V roce 2010 proběhla jeho beatifikace a v roce 2019 kanonizace.

„*Strážte se, aby vás svět nesvedl*“, varuje nás dnes svatý kardinál Newman. „*Snaží se vás přesvědčit a vtouct vám násilím do hlavy, že pouze on je rozumný a moudrý a že náboženství je přežitkem... Bude zlo nazývat dobrem a dobro zlem. Zcela jistě budete pokoušeni, vy však »bděte a modlete se, abyste nepodlehli pokušení« (Mt 26,41). Buď vy dobudete svět, anebo svět dobude vás. Vybírejte a pamatujte si: »Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho.« (Gal 5,1) Začínáme s vírou, začínáme s Kristem, začínáme s jeho křížem a pokoleními se, k nimž nás vede. Nechme se přitáhnout tím, jenž byl vyvýšen, aby nám tak mohl dát samého sebe a všechny věci. Hledejme nejprve »království Boží a jeho spravedlnost« a všechny věci tohoto světa »nám budou přidány« (srov. Mt 6,33). Užívat tohoto světa mohou ve skutečnosti jedině ti, kdo mají kontakt se světem neviditelným. Užívají ho jedině ti, kdo se ho již dříve naučili zřikat a opouštět. Slavit dokážou jedině ti, kdo se nejprve postili. Užívat světa dokážou jedině ti, kdo se ho již předtím naučili nezneužívat, a jedině ti ho dostanou za dědici, kdo ho přijímají jako stín budoucího světa a kvůli tomuto budoucímu světu chtějí tento svět opustit.*“

Z Trwajcie w miłości 4/2023 přeložil -lr

(Redakčně upraveno)

ČESKÝ KATOLICKÝ PŘEKLAD BIBLE

**JERUZALÉMSKÁ BIBLE • PÍSMO SVATÉ VYDANÉ
JERUZALÉMSKOU BIBLICKOU ŠKOLOU**

*Překlad František X. a Dagmar Halasovi • Předmluva Jan
Graubner, arcibiskup olomoucký, předseda ČBK*

Vyšlo s církevním schválením. *Jeruzalémská bible* je světově uznávaný moderní katolický překlad Písma. Jejím originálním jazykem je francouzština, z níž se převádí do jiných jazykových mutací s přihlédnutím k původním jazykům Písma. *Jeruzalémská bible* shrnuje výsledky mnoha desetiletí širokého vědeckého bádání Jeruzalémské biblické školy.

*Krystal OP a Karmelitánské nakladatelství
ve společnosti KatMedia, s.r.o. • Druhé české vydání
Váz., 168x215 mm, 2 240 stran, 1 590 Kč*

ším zemřelých. Svazek zpřístupňuje i edici druhé „knihy“ *Dialogů* (ed. Ondřej Koupil) v překladu jezuita Scipiona Berličky ze 17. století, s doprovodem fotografií (Martin Mádl) nástěnných maleb z břevnovského kláštera.

*Benediktinské arcipopatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty
Váz., 150x197 mm, 380 stran, 590 Kč*

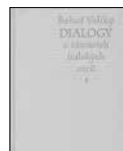

O MOCNÉM PŮSOBNÍ DÍTĚTE JEŽÍŠE

Úcta k Jezulátku (Ježíšovu dětství) je rozšířená po celém světě. Ústřední místo v ní zaujímá Praha – zde se na Malé Straně v kostele Panny Marie Vítězné nachází milostná soška Pražského Jezulátka, nejznámější soška malého Ježíška na světě. Stále přibývají nová svědectví o pomoci Pražského Jezulátka lidem v nouzi. Mnohá z nich nalezneme i v této knize, která zasazuje úctu k Ježíškovi (Pražskému Jezulátku) do současného kontextu, kdy český národ a celé lidstvo čelí vážným existenčním výzvám. Tou největší je spása nesmrtelných duší.

*Martin Leschinger – FLÉTNÁ ve spolupráci s Rodinou svatého
Josefa z.s. • Brož., 115x190 mm, 112 stran, 155 Kč*

DUCHOVNÍ ČETBA • SVĚDECTVÍ VÍRY

**DIALOGY O ZÁZRACÍCH ITALSKÝCH
OTCŮ**

*Řehoř Veliký • Z latiny přeložili Aleš
Vandrovec OSB a Ondřej Koupil
Úvodní slovo Petr Prokop Siostrzonek OSB*

Překlad významného díla svatého papeže Řehoře Velikého (pontifikát 590–604). Jde o dialog autora s jáhnem Petrem (rozdělený do čtyř „kniha“), který se ptá, zda v neklidné době, kdy byla Itálie sužována morem a střídáním vlád a nájezdů germánských kmenů, nachází jeho učitel Řehoř (Gregorius) i v této zemi příklady svatého života konkrétních lidí, nějaká znamení pro povzbuzení. Ten vypráví nejrůznější příhody z místních tradic i obecně známé a střídá to s náročnějšími teologickými pasážemi a odkazy na biblické paralely popisovaných dějů. Hlavním hrdinou druhé „knihy“ je svatý Benedikt z Nursie, zakladatel západního mnišství. Čtvrtá „kniha“ se věnuje osudu duše po smrti a pomoci du-

**PÍSEŇ PRO NAGASAKI • PŘÍBĚH
KONVERTITY TAKAŠIHO NAGAIE**

*Paul Glynn • Z angličtiny přeložil Ivan Bok
Revize překladu Kateřina Lachmanová
Předmluva Šusaku Endó*

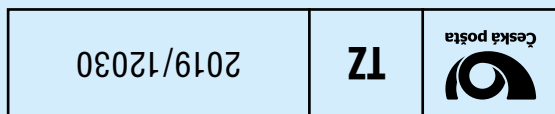
Životní příběh Takašiho Nagaie (1908–1951), který je považován za „Gándhího Japonska“. Byl to lékař a vědec, průkopník radiologie v Japonsku. V mládí konvertoval z ateismu ke křesťanství a oženil se s křesťankou Midori. Byl jedním z mála přeživších jadernou katastrofu z 9. srpna 1945. V současnosti probíhá proces jeho blahorečení.

Paulínky • Brož., 120x185 mm, 368 stran, 399 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.**